

Skogen

Skogen - ett litet sagospel i fem akter,

av Aurelio

1.

Det var en gång för länge sedan. När allt detta förunderliga inträffade vet man inte riktigt, men det kan ha varit någon gång under Medeltiden eller kanske under 1800-talet. Det var i varje fall inte igår.

Hur började egentligen broder Malcolms sällsamma missionsäventyr? Han var ju egentligen minst av allt någon missionär. Han var yngst i klostret och den mest sorglösa av alla de godmodiga bröderna, men han hade en svaghet för att företa sig långa promenader på egen hand. Denna svaghet hade de andra bröderna och även abboten ett visst överseende med, och därför kunde han med självaste abbotens välsignelse göra sin morgonpromenad till havet varje dag när vädret var vackert. Han behövde ju det för att kunna fungera som mänska.

Således var det denne lille munk som en morgon som vanligt kom vandrande över ängarna ner mot havet. Ängarna slutade vid ett brant stup, som havet fåfängt bearbetade med sina bränningar långt där nere utan att kunna komma upp en millimeter över branten; och ovanför detta stup brukade broder Malcolm slå sig till ro för att kontemplera havet och solskenet glans däri över vågornas brusande oändlighet. Att få vara ensam med havet var kanske broder Malcolms livs enda passion.

Efter att ha suttit där en stund och spretat med tårna på sina bara fötter kanade han ner för slänten och började vandra längs med sandstranden, som havet dånande och skummande ideligen översköljde, jämnade till och slätade ut. Han gick på den torra sanden och njöt av att få sina fötter behagligt värmda av den solskimrande torra sanden tills han satte sig på nytt och blickade ut över det vilda öde havet och de rasande skummande vågorna, som ideligen begick självmord mot stranden utan att havet för det någonsin dog eller tog slut. Nej, ständigt kom det nya vågor som begick självmord även de, och de nya vågorna tog aldrig slut. För varje våg som begick självmord föddes det en ny någonstans där ute på okänd ort.

Medan munken så satt där i sanden och täckte över sina bara fötter med sin dräkt och funderade och betraktade de härliga vågorna tyckte han sig se någonting blänka mitt ibland dem. Han betraktade blänket och såg snart, i det att han reste sig, att det var en flaska. Han beredde sig på att fånga den. Den kom stadigt närmare stranden. Så slungade en häftig våg upp flaskan på sanden i en kaskad av frustande skum, och den lille munken grep den.

Han synade den noga. Där inne låg det ett brev. Han öppnade den. Det var inte svårt att få ut brevet, ty det var långt och sträckte sig ända upp i halsen. Munken tog varsamt ut det och läste det. Döm om hans förvåning när han läste följande ord:

"Vän! Jag ber dig: Döm mig inte för mitt povra språk och klena uttrycksförmåga, utan försök i stället förstå och ta vara på vad jag har att berätta, och döm mig sedan därefter, om jag hållit mig till sanningen eller bara fabricerat ljuva drömmar! Jag är en vilsen vandrare som nu ser döden i vitögat, ty skeppet som jag är matros på kommer ej att klara denna storm. Innan jag dör vill jag anförtro åt ödet mitt livs enda värdefulla kunskap. Jag fann en gång paradiset, och jag var dum nog att bege mig bort ifrån det. Följ vägen söderut från Wynyard inte långt från Winchester i Hampshire tills du kommer förbi en slottsruin och strax därpå finner en bäck. Följ

denna bäck motströms, och du skall finna det paradiset som jag för evigt har förlorat. Därmed övergår mitt liv från denna världen till Gud."

Munken vart mycket häpen och läste brevet om och om på nytt. Vad skulle han göra med det? Efter att ha funderat en lång stund på saken beslöt han att visa det för sin abbot. Endast den gamle kloke och blide abboten kunde veta vad som var att göra med en så sällsam flaskpost.

Och han reste sig ur sanden och klättrade upp för slänten och vandrade snabbt tillbaka den långa vägen över ängarna till sitt vackra kloster för att be sin dyrkade abbot om råd.

Klostret var vackert beläget på toppen av en långsträckt kulle, och klostrets kyrktorn kunde ses ända från Whiggleby två mil längre bort. Det var ett mycket vackert kloster, men allra vackrast var dock klosterträdgården, som abboten själv var överste trädgårdsmästare i. Det var abboten allena som hade fullkomnat trädgården. Och det var naturligtvis i denna undersköna och idylliska klosterträdgård som den lille munken fann sin abbot.

Abboten satt just bland rosorna när munken kom. När abboten fick syn på munken frågade han genast :

"Vad har hänt, broder Malcolm? Du är andfådd och blodröd i ansiktet. Har något upprört dig?"

"Ja, fader. Jag är så upprörd så jag vet inte vad jag ska säga."

"Då måste det vara något allvarligt. Vem mötte du på vägen?"

"Ingen levande varelse, men däremot en död." Abboten gjorde stora ögon.

"Såg du ett spöke?"

Malcolm kunde ej svara utan föll endast på knä inför sin älskade abbot, höll fram brevet och flaskan och sade : "Fader, ej ett spöke, men en död mans sista ord."

Abboten rynkade pannan, synade flaskan noga och läste sedan brevet flera gånger mycket utförligt. Sedan sade han mycket betänksamt : "Hm!"

Med oro såg broder Malcolm hur abboten rynkade pannan ytterligare. "Vad tror ni om det, fader?" frågade han ängsligt.

"Ett brydsamt bekymmer," sade abboten fundersamt. "Vad vill du göra med detta?" sade han plötsligt och vände sig direkt till sin unge broder.

"Jag vet inte. Därför kom jag till er."

"Det var klokt av dig. Om du vill uppsöka den plats som står nämnd i detta brev och se vad som ligger bakom denne sjömans ord så får du utan vidare göra det. En sådan här sak tarvar utredning. Men om du gör det så måste du lova att sedan komma tillbaka till mig och berätta för mig allt vad du fann."

Munken blev glad och sade: "Det lovar jag!" Och glädjestrålande föll han ner för abboten, kysste den vördade milde faderns hand och sade: "Tack!" Sedan skyndade munken därifrån med en salig iver. Abboten hade sagt precis vad den lille munken önskat och hoppats att han skulle säga.

Han skyndade till sin lilla cell, packade ihop sina få och små pinaler i ett litet knypte och band detta fast vid en käpp som han satte på axeln. När han skulle gå frågade hans medbröder :

"Men broder Malcolm, vart skall du ta vägen? Ska du lämna oss?"

Den lille glade munken svarade: "Nej då, jag kommer tillbaka. Och då får ni veta var jag har varit."

"Vet du det inte nu då?"

"Hur ska jag veta det när jag inte har varit där?"

"Men du vet väl vart du ska?"

"Nej," sade Malcolm, och bröderna begrep ingenting.

Sedan lämnade munken klostret och begav sig ut i vida världen med ingenting annat som hjälp och vägledare än en liten papperslapp.

Snart kom han till Winchester. Det var ju inte så långt dit från Devonshire, var klostret låg. I den stora staden hälsade han på hos sin kusin biskopen, som bjöd honom på middag. Biskopen var en rund och levnadsglad, hjärtlig och generös person som såg väl till att den lille mera blygsamme kusinen fick allt vad han kunde behöva och mer därtill. När den lille munken berättade vad han var ute på för färder skrattade biskopen våldsamt och länge så att hela prästgården skakade. Det var biskopens enda kommentar.

De skildes som bästa vänner som alltid, och munken lovade biskopen att komma tillbaka på återvägen och berätta om vad han eventuellt hade funnit.

Han kom snart till Wynyard, och när han passerade den sorgliga mäktiga vackra slottsruiinen fick han andan i halsgropen. Kort därpå förde vägen honom över en liten vacker valvbro av sten, och under denna bro forsade en yster bäck. Munken förstod att detta måste vara den bäck som brevet talade om och som han hade att följa.

Han tog noga reda på vilket som var motströms och vilket som var medströms innan han beredde sig på att följa bäcken. När han var riktigt säker på sin sak lämnade han vägen och följde han bäcken ut i landskapet. Vilket lockande äventyr var inte detta!

Han följde den över åkerängar och hedar, genom lunder och skogar. Den blev hela tiden ännu mindre. Vädret mulnade en aning medan han tog sig över stock och sten, och han var ganska trött och på dåligt humör när bäcken slutligen ledde honom in i en stor bokskog. Där växte även kraftiga gigantiska ekar och andra vackra lövträd.

Så fort han kom in i denna skog skedde det något med honom. Han var inte särskilt intelligent, det behöver man inte vara för att kvalificera sig som munk, tvärtom är det då bra om man varken är för fiffig eller för dum, men hans hjärta var utomordentligt gott, vilket var huvudsaken; och det kändes plötsligt för honom som om hans goda hjärta började svämma över. Han kände sig som efter att ha mottagit något alldeles extra heligt sakrament. Ett ljus tändes i hans inre och uppfyllde honom och tycktes uppfylla hela världen för honom. En oemotståndlig lycka grep honom. Han kände sig som barn på nytt eller rättare sagt mera som barn än någonsin. Han kände skrattet växa inom sig. Det var inte hans avsikt att låta det bryta ut, men det bröt ändå ut i klingande pojkkaktiga toner, och alla fåglarna i träden svarade honom på samma språk. Och han började ta hopsasteg längs med bäcken medan han fortsatte följa dess porlande lekande bubbel mot källan.

För varje steg han tog uppfylldes han mer och mer av ljus, större och större lycka och högre och högre salighet. Säll var han som aldrig tidigare. Till slut kom han fram till en underbar glänta. Bäcken delade sig där i två armar som omflöt en liten ö och sedan förenades igen längre uppåt. Genom lövverket strilade det ner ett doftande underbart änglaljus, som genom markens ångande dis verkade synnerligen trolskt och sagolikt. Men i hjärtat av denna underbara fridfulla ljusa glänta såg han något som fick honom att stanna upp totalt. Där stod nämligen två små underbara träkojor, den ena mera pittoresk än den andra, den ena på ön och den andra på bäckens högra och östra strand. De var helt olika varandra, och ändå var det tydligt att samma byggmästare hade byggt dem bägge. Bodde det någon i dem ännu? Det verkade så, ty ingenting var förfallet. Och vid fastlandshusets

vänstra sida vid stranden snurrade ett litet kvarnhjul som drevs runt i takt med vattnets färd mot havet.

Över öhusets ingång hängde det en pryddlig liten skylt på vilken det med vackra snirkliga bokstäver stod målat: Huset. Det var tydligen så öhuset hette. Vår lille munk hade lätt hoppat över bäcken till ön och undersökte nu "Huset". Det var tydligt att ingen var hemma.

Sedan hoppade han tillbaka till stranden igen för att undersöka det andra huset. Han hade mera respekt för det, för det var på något vis mera levande. Det var större och ännu vackrare, och det kändes ännu tryggare. Över dess dörr stod husets namn målat som på det förra. Där stod skrivet: HEMMET.

Mycket försiktigt öppnade munken dörren, som var lika olåst som Husets dörr hade varit. Han hade inte hunnit öppna dörren helt förrän han hörde en ung mansröst som sade :

"Stig in! Jag har väntat länge på dig."

Munken kunde icke göra annat än stiga in. Husets interiör var ännu vackrare än dess exteriör. Han hade aldrig sett vackrare handsnickrade möbler. Där var en ljuvlig utsmyckad vacker tvåvåningssäng byggd som två venetianska gondoler på varandra. Munken stod andlös inför denna skönhet och hantverkskonst, denna trygghet och frid och denna ljuvliga hemkänsla. Vid den öppna spisen i vilken en varm sansad eld brann satt en mycket skön ung man med mycket långt ljust hår och blåa ögon. Han var även lång till växten och verkade mycket lugn av sig. Hela hans väsen uttryckte mildhet och visdom i kombination med den skönaste tänkbara ungdom. Han var klädd i vitt, och det var ingenting smutsigt över honom. "Välkommen," sade han lugnt. "Vill du inte vara så god och sätta dig ned och känna dig som hemma?"

Vad annat kunde munken göra? Andäktigt satte han sig långsamt ner i en mjuk fåtölj som ändå var anspråkslös och enkel. Han visste inte vad han skulle säga. Han var som bedövd av all denna sällhet som fanns överallt på detta ställe, i denna skog, hos varje träd, i varje fågelröst, i varje doft och vindsus, i varje droppe av bäckens lekande vatten, och allra mest i detta hus, vars namn var Hemmet.

"Vad heter du?" frågade mannen den trollbundne munken.

"Malcolm," svarade munken.

Sedan var det tyst igen. Den unge mannen började tala allmänt om skogen. Hans eget namn var Gabriel. "Allting här står till ditt förfogande," sade han till munken. "Du får stanna här så länge du vill. Här finns sängplatser för sex personer sammanlagt. Du får disponera Huset helt om du vill, men du får även bo här, om du hellre vill det. Hur kom du hit, för resten?"

Munken tog fram och visade brevet för Gabriel.

"Jag fick detta per flaskpost."

Gabriel blev en aning bedrövd då han läste brevet. För första gången såg Malcolm ett djupare allvar i hans ansikte. "Jag känner igen handstilen," sade Gabriel. "Han hette Manuel och var den förste som lämnade vår skog. Det finns dock en möjlighet att han ej har gått under i den storm som han talar om. I så fall kan han ännu återvända hit. Men stormarna på Biscaya är svåra."

Nu fattade munken mod och frågade :

"Säg mig, vad är historien bakom denna skog? Varför har den en så otroligt saliggörande verkan på allt och alla som lever i den? Man kan ju inte komma in i den utan att berusas av något som inte kan definieras."

"Det finns många historier om denna skog," svarade Gabriel tankfullt. "Men gå ut till bäcken, sök vad du finner i dess vatten alldeles nedanför öns södra spets, och kom sedan hit och berätta vad du såg."

Munken gjorde som Gabriel hade sagt, vadade ut ett stycke i bäckens vatten och sökte med ögonen på botten alldeles nedanför öns sydligaste spets, som var en stor sten, som Gabriel hade sagt. Där blänkte något. Det blänkte så klart som vore det självlysande som solen eller åtminstone som månen. Det var klarare och mera gyllene än det renaste guld. Munken såg att det var en ring, men han vågade inte röra den och ta upp den. Men något hemlighetsfullt var det med ringen, och han drog sig genast till minnes alla tänkbara ringlegender om magiska ringar, av vilka dock ingen gick att förknippa med denna, fastän han betraktade den länge. Inför dess anblick kände han sig hugnad och hänförd till höjden av en alldeles oförklarlig och enastående extas. Men han kunde inte vidröra den. Han förstod dock så mycket att den hade något med skogens hemlighet att göra och att kanske just denna ring var hela skogens hjärtpunkt och innersta själ, eller att åtminstone skogens salighets innersta väsen var förknippat med denna hemlighetsfulla ring. Till slut slet han sig med våld från ringens anblick och förtrollning och återvände till Hemmet, där Gabriel väntade på honom. Han berättade för Gabriel vad han hade sett.

"Vill du höra berättelsen om denna ring?" frågade Gabriel hemlighetsfullt och förtroligt.

"Gärna!" svarade munken entusiastiskt.

"Nåväl. Hör då på."

Och han började berätta.

2.

"Det fanns en gång i Söderhavet ett rike som bestod av sju öar. Den mellersta av de sju öarna var även den största, och på den låg örikets enda by. Där levde de sju öarnas konung i sitt palats. Örikets namn var Jagände efter den mellersta ön som bar det namnet.

Kungen i detta välmående fridfulla söderhavsrrike hade en dotter som han älskade över allt annat på hela jorden. Det var hans enda barn, och hon var lika vacker som en stjärnklar natt med fullmåne. Alla älskade henne, hon var öarnas vackraste dotter, och hon var därtill en mycket godhjärtad och älsklig jungfru. Hon var hjälpsam och ödmjuk och ägde alla dygder som man kan tänkas äga. Kungen var öarnas sol, och dottern var öarnas måne.

Många var de unga män som ville vinna hennes hand. Ja, de var mer än oräkneliga. Men ännu hade inte kungen i hela friarskaran funnit någon värdig att ta hand om hans dotter. Han var fast besluten att bara ge henne åt den yppersta av alla män, och någon sådan hade kungen hittills spanat förgäves efter.

Till öriket brukade det en gång om året komma en engelsk handelsresande vid namn Magnus Ferguson. Han var god vän med kungen, och ingen i hela världen kände vägen till dessa öar utom denne doktor. Han sålde mediciner och botade sjukdomar, som inte var så vanliga i riket Jagande, och som betalning fick han vackra tyger och mattor, pärlor, ädelstenar och andra dyrbarheter. Ingenstans i hela världen syddes och vävdes det så vackra saker som i Jagande, och på ingen plats i världen fiskades det större pärlor, och Jagandes pärlfiskare kunde dyka ännu djupare och hålla sig ännu längre under vattnet på stora djup än Ceylons. Ack, vilka

skatter fick inte denne doktor Magnus varje år! Men han sålde dem alla blott för en ringa penning på marknaden i Calcutta.

Ett år när doktor Magnus kom till öarna var han inte alldeles ensam. Han hade en god vän med sig som hjälpte honom med seglingen och styrningen. Doktor Magnus vän var en riktig sjöman. Han var mörk och mager, och hans ålder var omöjlig att bestämma. Han såg oerhört intressant och gåtfull ut, och det var något både romantiskt och svårmodigt över honom. Han var fåordig och tyst, resignerad och återhållsam, och hans blåsvarta hår glänste som en stjärnhimmel i solljuset. När den lilla skutan närmade sig Jagande stod han ständigt i fören och spanade ut mot öarna, ovillig att gå miste om något av alla de intryck som det första mötet med dem skulle ge.

Den unge mannen, doktor Magnus medhjälpare och förste styrman, hade fört ett rastlöst liv och seglat på varje hav och skådat varje hamn. Men den hamn som han ideligen sökte efter hade han ännu icke funnit : den hamn som kunde ge honom ro.

Skutan nalkades öarna. Mänskorna flockades på stränderna. När skutan sakta vaggade framåt över dyningarna mot huvudöns ankarvik hördes det tydligt från stranden från hundratals skönsjungande guldstrupar en flerstämmig välkomstsång. Den var mycket harmonisk och ljuv och nästan högtidlig, och doktor Magnus styrman bedövades av den bolmande skönheten i sången. "Så gör de varje gång jag kommer," sade doktor Magnus avfärdande till honom, men han förblev mäktigt överväldigad. Hela denna nya fagra jungfruliga söderhavsvärld med sin oemotståndliga skönhet hade fått honom att häpna på riktigt.

Vackra kanoter, gondoler och galärer roddes ut till skutan för att ta emot den årliga välkomna gästen. Doktor Magnus presenterade sin pålitlige medhjälpare för alla, och de två européerna roddes i land som ett par furstar. På stranden möttes och hälsades de av kungen, som tog emot dem med översvallande prakt och ståt.

Han inbjöd dem genast till en välkomstmiddag hemma hos sig i sitt palats, och doktor Magnus tackade ja för dem båda. Något annat hade varit ogörligt.

Den måltid de intog bestod av åtta rätter, den ena yppigare än den andra. Först blev det en förrätt som bestod av något slags söderhavsaktigt smörgåsbord. Sedan blev det en kraftig sköldpaddssoppa. Sedan följde någon sorts mjölrätt, som till smaken påminde om spaghetti. Sedan följde huvudrätten: en kalkonliknande fågel med tillbehör som motsvarade tio kalkoner. Sedan inleddes raden av efterrätter med en ny kraftig soppa av obekant slag, som påminde om den skandinaviska svartsoppan, som följdes av en underbar skaldjurspudding, som följdes av ett berg av frukt; och till sist intogs en varm dryck med en sorts jättelik fruktansvärt god söderhavstårta, som var mäktigast av alltsammans och som fick en att storkna, om man inte hade gjort det redan. Sedan övergick måltiden till gemytligt samtal om allt möjligt. Detta fann inte styrmannen så stort intresse i, som inte var hemmastadd i den lokala dialekten; så när kungen och doktorn pratade som allra ivrigast passade han på och smög sig ut. Han ville titta på staden.

Överallt i den stora kungliga byn såg han ljuvliga älskliga sköna varelser. Varje mänska var vacker, och även varje hus och varje hydda var mycket vacker. Skönhet präglade denna värld och detta folk mer än något annat land och folk som han hade sett. Och ändå trodde han att han hade sett dem alla.

Det skulle kunna skrivas en hel bok om denne unge sjöman, funnen föräldralös, uppvuxen i Venedigs fattigaste kvarter, gången till sjöss vid tolv års ålder och rorsman vid fjorton år, då han ensam utförde bragden att rädda ett fartyg genom en tyfon fastän alla andra övergav det. Han hade varit i Chittagong när den

fruktansvärda orkanen kom som dränkte hela staden, och han hade varit ombord på det skepp som av ödet fördes ut på den ryktbara färden till ett okänt hav i söder som vimlade av sjöormar, maneter, marulkar och sjökor som alla var mycket större än blåvalar. Han hade omsider tröttnat på äventyr och rastlöshet och så sökt en lugnare anställning och råkat på doktor Magnus i Calcutta. Och här var han nu i ett paradiset som överglänste alla andra paradiser i skönhet, renhet, jungfrulighet och lycka.

Vid ett gathörn stannade han. Han såg nämligen utanför en hydda en syn som betog hans hjärta. En gammal sjuk kvinna låg på en bädd, och hon tycktes vara döende. Två små barn var hos henne som antagligen var hennes barnbarn. Några föräldrar till barnen syntes inte till. Men hos den gamla och barnbarnen var det en ung flicka som uppenbarligen inte räknade någon släktskap med dem alls. Denna flicka skötte ömt om den gamla samtidigt som hon malde och bakade bröd åt dem alla tre. Den gamla sov nu, och flickan arbetade; men så fort den gamla vaknade till lämnade flickan arbetet och gjorde allt vad hon kunde för den gamla. Hon gav den gamla någon sorts medicin som spred en doft av säregna örter. Den gamla andades häftigt och mödosamt. Jungfrun försökte trösta henne och lindra den svåra kampen för henne. Den gamla kämpade för livet. Men hon förlorade sitt livs sista kamp. Plötsligt slocknade hon med en suck, och den av arbete utslitna kroppen upphörde att leva. Flickan förstod att hon var död, omfamnade barnen, gjorde färdigt allt arbetet och reste sig sedan. Först då föll hennes blick på den unge vackra främlingen från havet, som nu redan länge hade stått och iakttagit endast henne. Hon sade spontant till honom: "Vill ni hjälpa mig? Här är ännu mycket att göra." Han förstod vad hon menade och hjälpte henne med allt.

Han stannade hos henne och hjälpte henne ända tills allt arbete var gjort. Sedan sade han, när hon reste sig och tog stöd mot hyddan, på så god malajiska han kunde: "Ni har arbetat hårt idag."

"Inte så hårt som jag borde," genmålde hon och log. De fann det svårt att skiljas från varandra. Han följde henne när hon gick bort från hyddan, och hon lät honom göra det.

Solen lyste så vacker och klar från den blåaste och klaraste himmel. När hon gick genom gatorna i sällskap med främlingen började folket som såg henne viska: "Vem är väl han som vågar följa kungens dotter?" Hon märkte det, ett ljus tändes i hennes hjärta, och hon började springa. Hon sprang vigt och snabbt som en galopperande gasell. Han började genast springa efter. Hon sprang ut ur staden och in i skogen. Han hade inte förlorat henne ur sikte för en sekund och ännu mindre blivit efter. Tvärtom: han lyckades ta in på henne. De var en god bit in i skogen när han hann i fatt henne. Men just när han skulle springa förbi henne stannade hon och föll hon skrattande till marken. Hennes skratt var som en pärlande bäck om våren. Han föll ner bredvid henne, och de skrattade en god stund tillsammans medan de hämtade andan.

Dagen led, och solen närmade sig horisonten. Då utbrast kungen: "Var är min dotter?" Han hade redan i flera timmar varit orolig, men nu var han allvarligt orolig. En tjänare, som hade vaktat kungens och doktor Magnus middag sedan förmiddagen, erbjöd sig att gå ut och söka henne, och kungen lät honom gå.

Snart fick tjänaren i staden veta att kungadottern hade setts tillsammans med den vackra främlingen från havet. Då anade tjänaren det värsta och satte av spontan förskräckelse handen för munnen. Hans fasa blev inte mindre av att han en stund senare fick se de två, kungadottern och främlingen, komma gående längs med gatan mot kungens palats. De tycktes vara ohjälpligt förenade i kärlek, ty de höll varandra i handen. Då förfasade sig tjänaren till det yttersta och sprang vettskrämd tillbaka till

palatset, där han panikslagen inte skonade kungen med att avhålla sig från att avslöja det allra värsta, det som bara inte fick hända utan att kungen tillåtit det.

När de två unga trädde in stod kungen upprätt, mörk av vrede som ett obönhörligt anryckande tyfonmoln; och de två unga förälskade hann inte säga ett ord förrän kungen sade:

"Dotter! Lämna oss ensamma!"

Och dottern måste gå ut, väl medveten om att ingenting kunde drabba hennes livs första älskade utom det absolut allra värsta.

Så fort hon ofrivilligt hade lämnat kungens hus sade mannen från havet, i det att han ödmjukt föll på knä och bugade sig till marken :

"Jag älskar er dotter, och hon har även givit mig sin kärlek. Jag ber ödmjukast om att få bli er svärson."

"Ha!" utropade kungen. "Det trodde du! Ingen kommer någonsin att få henne! Hon är bättre än alla män tillsammans i hela världen! Men om du kan uppfylla villkoret för att få henne så är hon din, men det villkoret har än så länge ingen kunnat klara."

"Men hon älskar mig, och hon har aldrig älskat någon före mig, och hon kommer aldrig att älska någon efter mig."

"Håll klaffen! Hon kommer aldrig att älska någon som inte är värd henne! Och om du är värd henne så kan du klara villkoret."

"Vad är villkoret?"

"Villkoret är att du som betalning för hennes jungfrudom skall ge mig en ring av guld som kan ge mig vad helst jag önskar. Du skall smida den alldeles själv utan verktyg, utan smedja, utan städ, utan någonting alls utom dina egna händer. Du skall ge mig en ring med magiska krafter, och en sådan ring kan ej göras med verktyg. Den måste vara färdig före soluppgången. Om du ej klarar provet, eller om du lyckas smida en ring som inte fungerar, så är du från och med i morgon landsförvist från mitt rike för evigt, och du måste då ge dig iväg med din doktor Magnus, vare sig han vill det eller inte."

"Menar ni allvar med att ringen skall kunna uppfylla vilka önskningar som helst?"

"Ja, det menar jag. Och om jag ej har den ringen i min hand i morgon, så adjö."

"Och om ni har den?"

"Då är min dotter er, och ni är min svärson. Men det är det lyckligtvis inte så stor risk för att ni blir. Ge er av nu, och försök klara provet. Ses vi igen innan ni har klarat det så är ni dödens. God natt så länge."

Och sjömannen måste gå ut medan kungen gick för att sova. Men innan kungen lade sig till rätta i sin säng kunde han ej låta bli att tänka : "Det vore synd om en så präktig yngling inte blev min svärson." Därpå somnade han för ett ögonblick.

Och natten föll över den fridfulla världen, försiktigt och stilla och utan ett knyst. Den förtrollande guldröda skymningen övergick till fagra tusende stjärnors förtjusande sken, mera ljuvligt än solens emedan man kunde beskåda det. Solen är ljuset som får en att älska, betrakta och fröjdas åt världen, men stjärnorna är det försiktiga ljus som drar människans blick till sig självt. Och med natten så sänkte sig drömmarna ner över världen i form av de ljuva och skira berättelser som mången skald skrivit ner och bevarat för alltid, men som solens morgonljus och hårda dagsljus var dag bränner bort och fördriver. Ty drömmarna tål ej den verklighet som solens bländande strålar belyser.

Och alla i hela Jagande gick till sina bäddar och somnade in. Endast en förblev vaken i denna förtrollande natt. Det var sjömannen som kommit med doktor

Magnus. Han vankade oroligt fram och tillbaka längs stränderna. Månen gick upp och spred silverglans över den tysta drömmuppfyllda natten. Ett slag stod den prövade sjömannen stilla och tittade in i den kallt ljusa månglobens ansikte. Längre förblev han så stående som om han forskade djupt i fullmånens mysterium. Vad manne försiggick inuti honom? Han tänkte ej på något annat än sin så högt flammande kärlek, sitt ljuva och bittra ohyggliga kärlekskval. Ja, allt var möjligt för den stora kärlek han kände. Han gick ifrån stranden ett stycke till floden, som rann ut ur skogen, gick motströms ett stycke och satte sig sedan vid flodstranden med skogens nattsus omkring sig. Men sedan så gjorde han ingenting mer. Han blott satt där inför månens eviga renvita anlete, som mystiskt skimrade i grått och vitt såsom silver.

Och timmarna gick. Han blott satt där och tänkte, funderade och mediterade över måhända sin tro och sin kärlek, som nu ställdes inför hans livs allra svåraste prov. Månen företog stilla sin nattliga vandring över den kristallklara stjärnhimlen, som var så klar att varje stjärna som över huvud taget fanns i hela universum kunde urskiljas. Från alla håll belyste månen under sin nattfärd mannen som satt vid floden och floden själv. Och luften var stilla och sval och så mjuk och så doftande att den smekte hela naturen lika ömt som en moders hand sitt späda älsklingsbarn. Och främlingen från havet bara satt där i sanden på stranden av floden och tänkte.

Och natten svepte som en doft genom tiden och började nu hasta mot sitt slut. Snart skulle solen gå upp och belysa för en sorgsen värld det sorgliga faktum att friaren ej hade lyckats vinna prinsessans hand. Snart förestod dagen som skulle se älskaren skiljas från sin älskade för evigt, den grymma dagen, som öppnar alla ögon inför realitetens obönhörliga hänsynslöshet och aldrig minskar på den bländande strålkastaren så länge hon varar. Men ännu hade inte månen gått ned.

Den började just att vidröra palmtopparna. Redan hade dess strålgång mattats inför avskedets bittra stund. Den tycktes med sina sista strålar ropa till mannen : "För Guds skull, skynda dig och vinn din prinsessa!" Månen sköt sina sista klara silverstrålar ut över den slocknande döende natten. Då rörde mannen äntligen på sig, men ytterst litet. Han rörde blott en arm och den armens hand, ytterst varsamt och försiktigt. Han lyfte handen och tycktes med sina fingrar vilja plocka något ur luften. Med yttersta varsamhet grep han mellan sin höjda arms pekfinger och tumme månens sista stråle och började forma något av den. Oändligt varsamt formade han en rund cirkel, och nu höjde han även den andra handen och hjälpte till med den. Han började gnida det abstrakta föremålet och forma det, liksom en krukmakare formar en snirklig äggkopp åt sin kejsare. Detta fortfor han med under oändlig omsorg och varsamhet i säkert fem långa minuter. Sedan lämnade hans fingrar föremålet, som blev hängande i luften. Det var tydligt en skinande skimrande ring som glänste varmare än guld. Det konkreta föremålet hängde i luften på en tunnare tråd än ett hårstrå, ty det hängde på den nedgående månens sista stråle. Så stack han ut sin högra hand igen och tog ner föremålet ur luften. I samma ögonblick upphörde fullmånens att vara full och slocknade dess sista stråle. Men ringen hade mannen i sin hand, som han hade smitt av den goda och tursamma, överenergetiska och överstimulerande fullmånens strålar. Det var kärlekens ring, och den kunde uppfylla varje mänsklig önskan. Och nu reste sig mannen långsamt och sävligt, ty han var styv i hela kroppen; men värdigt och tillitsfullt började han gå bortmed flodstranden i riktning mot konungens by, samtidigt som morgonen på allvar började varsla om sin definitiva ljusning borta i öster.

Konungen hade haft svårt för att sova. Han hade inte kunnat sova alls. Han hade hela natten bara legat och funderat på sin dotter och den märklige friaren. När solen tände sina första strålar var han trött på att bara ligga och vända sig och fåfängt vänta på sömnen, som bara desto envisare retades med att hålla sig borta och göra situationen ännu mera irriterande för kungen; så han fick nog och steg upp. Han klädde på sig det lilla som behövdes och kände sig inte det minsta sömnig. Han var säker på att friaren hade misslyckats med sin uppgift, som alla andra värdelösa friare som bara ville skända hans dotter; men ändå kände han samtidigt i djupet av sitt hjärta ett litet tvivel. Det var minimalt men kunde icke tystas. Tänk om denne ändå var den rätte? Vore det inte skada på en så intressant man att med ett omöjligt uppdrag som ursäkt hänsynslöst skrota honom? var tanken som han hela tiden stängde ute men som ändå alltid kom tillbaka och knackade på hans hjärtas forcerat stängda dörrar igen.

Han satte sig i en bekväm vilostol vid fönstret. Han hade suttit där och drömt och funderat en stund när han plötsligt hörde fotsteg utanför, självsäkra lugna fotsteg. Palatsets ytterdörr öppnades. Någon kom in. Denne någon öppnade förhänge efter förhänge. Kungen krympte ihop och försökte göra sig osynlig. Så drogs det sista förhänget ifrån, och friaren från främmande land stod där mitt framför honom. Han sade ingenting. Kungen sade ingenting heller. Kungen bara satt där andlöst och väntade och trodde att tiden nu stod alldeles stilla. Så tog friaren fram något och sträckte det åt kungen. Kungen tog emot det och höll andan fortfarande. Just när han skulle börja undersöka föremålet vände den blivande svärsonen om och gick ut och lämnade kungen ensam kvar med ringen som var priset för hans dotter. Kungen satt som paralyserad i stolen med ringen i sin hand och var fullkomligt förstummad och förbluffad. Vad skulle han väl tro?

Han började syna ringen från alla håll och kanter. Dess rundhet var perfekt. Ej vetenskapens mest exakta passare kunde beskriva en cirkel som var lika fulländat rund. Han synade ringen noga och skådade dess rundhet djupt. Den var ännu vackrare än guld. Han provade den på sitt runda finger. Ingen av alla hans nittiotals ringar passade så perfekt som denna. Hänförd av beundran tog han av sig ringen och solade sig i dess omisskännliga skönhets glans. Så beslöt han att pröva dess krafter. Han måste önska någonting. Det hörde ju till saken. Vad skulle han önska? Något som han hade önskat sig i hela sitt liv och som var omöjligt för någon att kunna uppfylla. Alla andra kunde sjunga men inte han. Han beslöt att önska sig en sångröst.

Myndigt och pompöst uttalade han ljudligt och majestätiskt sin önskan :

"Ring, giv mig en mäktig sångröst!"

Ingenting hände. Han försökte fröjda sig åt att ringen var oduglig och misslyckad, helt maktlös och ett rent fiasko; men det gick inte, för det var inte alls roligt. "Jag måste bevisa för mig själv att ringen har fel och är falsk och inte bedra mig med några illusioner," tänkte han och började ta en ton med sin vanliga skrovliga hesa grötiga och hemskt omusikaliska röst. Men till hans enorma häpnad kom det nu verkligen en ton ur halsen på honom som var ren. Han tog en ny ton och en till. Så började han sjunga, och sången bolmade mäktig och imponerande ur hans präktiga strupe. Han behövde bara öppna munnen och utan ansträngning med en liten smula kraft snudda vid stämbanden, så flödade sången ur honom som ur en bälg. Och han sjöng med glädje och inlevelse och glödande fröjd alla de sånger som han aldrig kunnat och alltid önskat sig kunna sjunga; så att de hus som låg närmast hans palats började vakna vid ljudet av hans nya underbara röst och undra vem det var som sjöng så frejdigt. Snart var hela staden i rörelse och undrade vad det var

som stod på, eftersom kungen, som aldrig hade sjungit förut utan bara harklat sig, nu plötsligt kunde sjunga och sjöng bra.

Och bröllopet stod en vecka senare. Många tusentals vackra ord skulle rättmätigt kunna användas till att beskriva det underbara bröllopet, men vare det nog sagt här, att bröllopet mellan sjömannen och prinsessan var det vackraste, praktfullaste och roligaste bröllop som någonsin hade firats på Jagande. Alla accepterade och älskade sjömannen som konungadotterns make, och allra mest älskades han och gillades han av sin svärfar kungen själv.

En vecka efter bröllopet avseglade doktor Magnus med en synnerligen värdefull last av tyger, konsthantverk, pärlor, ädelstenar och annat ovärderligt krimskrams, som den okunniga världsmarknaden skulle ge mycket för. Han avseglade ensam, ty hans styrman stannade ju kvar på Jagande som kungens svärson. Och när doktorn seglade iväg ljöd till avsked från Jagande en stilla högstämd fyrstämmig hymn från ett tvåhundraåttio sköna välljudande strupar. Det var en hymn till havet, och den invaggade lugnt doktor Magnus och hans skuta i den sävliga dyningen; och när skutan hade kommit så långt ut till havs att dyningarna helt hade den i sitt våld så hade dyningssången från Jagande, som önskade alla pilgrimer välkomna tillbaka, stilla dött bort, och endast havet sjöng i stället desto mera majestätiskt för sig själv.

Efter att kungen hade önskat sig och fått sin sångröst, som sedan bara blev ännu bättre för varje månad ju mer han sjöng, vågade han emellertid aldrig mera begagna ringens hemlighetsfulla kraft. Han greps av fruktan för dess makt och möjligheter, och han gömde den så att han slapp se den och så att ingen annan heller skulle få lära känna dess oerhörda hemlighet. Men inte ens med ringen noggrant undångömd kunde han känna sig riktigt trygg för den. Han fruktade så gränslöst för den makt som han trodde att den besatt, att han aldrig för sitt liv mer skulle våga pröva den med en andra önskan. En natt när ingen såg honom tog han fram ringen, gick ut i skogen, kom fram till floden och kastade ringen så långt ut i vattnet som han förmådde. Han dröjde kvar tills han hörde ringens lilla plums, och sedan gick han hemåt igen, lugnt förvissad om att ringen nu låg på flodens botten, där snart slam och sand och lera skulle täcka in den och begrava den för alltid."

3.

"Flodens ström var stark, och ringen var inte särskilt tung, emedan den ej var gjord av riktigt guld utan av en hemlighetsfull kraft som var mycket ädlare än guld. Därför greps ringen av strömmen och fördes av strömmen ut i havet. Den sken i vattnet som en självlysande liten stjärna. En liten fisk såg den och betogs av häpnad. Den brukade dagligen komma och värma sig i det varma flodvattnet. Nu sam den fram till den märkliga ringen, och utan att han själv ens hade hunnit besluta sig för att göra det hade han slukat ringen. Den låg nu inne i hans stora mun. Vad skulle han göra med den? Det var en hård sak av metall. Åt vem skulle han ge den?"

Han sam ner med den till botten, lade den på sanden och synade den noga. Det var det vackraste mänskliga föremål han någonsin hade sett. Så fick han en idé. Han skulle ge den åt den vackraste varelsen i världen: sjökungens dotter, den vackraste av alla sjöjungfrur. Men vägen till havskungens palats var lång. Det gjorde ingenting. Han kunde göra vad som helst för henne, den vänaste och ljuvaste av alla varelser. Han tog upp ringen i munnen igen och gav sig iväg.

Två månader tog det för honom att komma fram, fastän han fick lift med den stora havslädersköldpaddan. Men sedan såg han äntligen det stora ljuset skymta

från den väldiga självlysande undervattensvirvel, som sträckte sig 900 meter uppåt från havets botten. Virvelns spets förde in i havskungens rike, som låg nära invid det djupaste av alla havets djup. Han lät sig fångas av den sakta ljusskimrande virvelns högsta armar och gled sedan utan att röra en fena in i en väldig automatisk cirkelgång. Alla havets levande väsen visste att alla havens vägar ledde till denna gåtfulla ljusskimrande virvel, som var centrum för alla världshavens strömmar, och som slutade vid havskungens undervattensrike. Det var bara att följa med strömmen och hålla sig upprätt.

Efter två timmar hade virveln fört ner honom till havskungens väldiga palats. Där myllrade det av liv. Tritoner, nereider, delfiner och valar av alla de slag hälsade honom välkommen. Där vimlade det av sjöjungfrur och sjömän. De sjömän som drunknar i havet omkommer inte. De omhändertas alltid av sjöjungfrur, som ordnar en fiskstjärt åt dem så att de kan fortsätta leva i havet lika friskt som de levde på havet och på land. Och sjömännen stannar sedan i havet, ty de trivs bättre där än i luftens och människornas värld. Alltid när de dyker upp till ytan grips de av vemod och melankoli och minns de alla sina jordiska kval, varför de strax dyker ner igen och uppsöker sina älskade, sjöjungfrurna, som är trognare än några kvinnor på land.

Den lilla fisken uppsökte sin dyrkade härskarinna. Hon satt som bäst och kammade sitt långa gudomliga hår, som var världens vackraste, när fisken kom och uppvaktade henne. De hälsade artigt, hon frågade honom om allt möjligt, och så presenterade fisken ringen. Hon blev förtjust över fiskens komplimang. Aldrig hade hon sett en vackrare ring.

"Hela havet är översållat med ringar som människor i sin fåfänga skaffat sig och blivit av med, men den guldsmed som gjorde denna ring," sade hon, "måste verkligen ha gjort den med kärlek."

Och hon satte den på sitt finger och visade den så snart hon kunde för sin fader, som hon hade kärast av allt och alla i livet. Även han beundrade den mycket och gratulerade henne.

Några dagar senare, när hon satt och kammade sitt gudomligt undersköna långa hår och beundrade sin fina ring som passade så perfekt till hennes gyllene mörkblonda hårfärg, blev hon arg på sin klumpiga kam, ett annat vrakgods och mänskligt påfund, vars tenar så lätt gick av och blev kvar i håret. "Jag önskar jag hade en kam vars tenar aldrig gick av!" utbrast hon förargat. Genast låg där en ny kam framför henne som inte legat där förut. Hon kunde inte fatta det. Hon provade den. Den var perfekt. Hon provade dess tenar. De gick inte att bryta.

Det tog två dagar innan hon lyckades lokalisera denna nya underbara sällsamma kraft till ringen. Hon gjorde det medelst önskningsar, och när hon en gång uttryckte en önskan och hade lämnat ringen hemma förstod hon att det var ringen som var källan till den övernaturliga kraften. Hon begav sig genast till sin far och berättade allt för honom. Hon bevisade för honom ringens enastående kraft och bad honom om råd. Han gav henne detta konstruktiva förslag:

"Eftersom vi har fått denna underbara kraft till skänks så måste vi utnyttja den, då den ger oss ett ansvar. Vad sägs, min käraste dotter, om att vi skulle lämna detta luxuösa palats och detta glädjeuppfyllda lättsamma liv för att i stället ägna oss åt att med denna rings krafter utföra goda gärningar åt andra?"

Flickan blev överförtjust. Och de gav sig samma dag ut på en resa, som skulle vara livet ut.

Med hjälp av ringens kraft skapade de fristäder och tillflyktsorter överallt i världen för alla världens förföljda djur. De ordnade ett paradiset åt sjöelefanterna, ett annat åt sjölejonerna, ett åt sjöbjörnarna, ett åt sjökorna, ett åt sälarna, ett åt

valrossarna, ett åt pingvinerna, ett åt alla tandlösa valar, ett åt bläckfiskarna och även ett åt de svårt förföljda tandvalarna. De arbetade och färdades dag och natt i tolv års tid. Ständigt gjorde de världen, naturen och alla hav renare, rikare, större och härligare. Så storartat var deras arbete att luftens andar begynte att uppmärksamma dem. Och så en dag frågade luftens andar sjökungen och hans dotter om de ville upptas till deras krets. Alla visste att intet tillstånd var sällare än luftens andars fullkomligt spirituella existens. Därför tackade havets två välgörare ja till anbudet, men först ville de avsluta sitt arbete. Och det fick de naturligtvis lov att göra.

Det sista de skapade här på jorden var denna skog; och liksom alla andra paradiser på jorden som de hade skapat ordnade de det så, att ingen som inte var värdig att få uppleva skogen någonsin heller fick göra det. Vad är ett paradisi? Ett paradisi är en alldeles särskilt helgad och utvald plats som aldrig kan kränkas eller förstöras. Besudling är helt enkelt en omöjlighet.

Innan de skildes från världen placerade de ringen i hjärtat av denna skog, nämligen just där var du har hittat den. Denna bäcks vatten är det renaste vatten som finns i världen. Dess källa är ett livselixir som gör allt ungdomligt liv som dricker därav oföränderligt. Sedan lämnade de den materiella världen och ingick i luftens andars rike, där de vistas alltjämt och ser allt vad som händer i världen och försöker styra allt till det bästa. Kanske ser de oss här just nu. Luftens andar är alltid odödliga. Den som en gång blir en sådan förblir det sedan för alltid. Dock kan en luftens ande när han vill dyka ner i jordelivet igen och bli ett konkret levande väsen på nytt; men när han gör det glömmar han allt om sin sälla existens som en luftens ande ända tills hans konkreta kroppsform dör. Denna glömska är villkoret för jordelivet, ty det eviga minnet kan aldrig rymmas in i en dödlig varelses hjärnminne. Huruvida det är många av luftens andar som väljer att glömma sig själva och anta fysisk form eller endast få, veta vi icke.

Ja, så har denna skog blivit till, och så har ringen blivit till. Dock strålar det ständigt kraft från ringen som ständigt gör denna skog än sällare, än heligare, än underbarare, än mera jungfrulig och ungdomlig och än mera paradisiisk. Sjöjungfrun och sjökungen trodde att ringens kärlekskraft småningom skulle ebba ut, och de blev mycket förvånade när den i stället bara förnyade sig själv hela tiden. När de första gången trodde att dess kraft var slut var det som luftens andar tog kontakt med dem och bad dem fortsätta. Ty sådan är kärleken. För den är allt möjligt i evighet, och den expanderar alltid i evighet."

4.

"Men husen då? Och hur har du själv kommit hit?"

"Det är en lång historia. Den förste som kom hit av alla människor var en vanlig man som hette Jakob. Han fann det genast underbart att vara här. Han fann ringen i vattnet, och sådan var ringens kärleks kraft att han, blott med att ligga stilla vid stranden och betrakta den, förstod ringens hela historia. Ringen utstrålar ständigt kraft. Den kärlek som ringen är gjord av är sådan att den ständigt strömmar ut utan att någonsin kunna ta slut. Den kraft som bor i ringen är enbart utåtriktad och aldrig inåtriktad. Denna kraft uppfyllde även Jakob när han låg och såg på den, och således kunde han inse och begripa ringens historia. Och han stannade här i skogen och började leva här. Han byggde Huset vid stranden av ön och bodde där en tid.

En dag kom det två nya unga vandrare in i skogen. De hette Daniel och Celia. De var förälskade och hade flytt från en hemstad som inte velat låta dem få varandra. Under sin flykt råkade de komma hit in i skogen, och även de stannade kvar.

Daniel var en mycket kunnig man. Han behärskade nästan alla hantverk, och särskilt skicklig var han som snickare. Han byggde åt sig och Celia detta hus, som de kallade Hemmet, och medan han ännu arbetade på det kom Manuel. Även han blev förtrollad och bodde en tid hos Jakob i Huset. Och Daniel och Celia fick ett litet barn som de kallade Gabriel. Det barnet var jag. Jag har aldrig sett världen utanför denna skog, utan jag har levat här i hela mitt liv. Därför är jag ännu så fullständigt ofördärvad både till det yttre och till det inre.

Men det hände sig att Manuel, som egentligen var spanjor och fiskare, blev olyckligt kär i den vackra blonda långhåriga och oemotståndliga Celia. Hon lär ha varit en fulländad skönhet på den tiden med långt utslaget hår som täckte hela ryggen. Alla älskade henne, men Manuel gjorde det med en passion som inte gick att behärska. Även hon betogs av varma känslor för hans känslosamma natur och gav efter för honom. Den förståndige Daniel, som var toleransen och ödmjukheten själv, lät vad som skedde ske. Celia och Manuel drogs obönhörligt mer och mer till varandra, och den fromme Daniel kom i skymundan. Daniel blev ledsen men var för god för att protestera, och han vägrade nedlåta sig till att göra sig delaktig i ett svartsjukedrama. "Sådant kan väl hända vem som helst," var hans filosofi och enda kommentar till att han var bedragen. Han byggde ett nytt hus åt sig längre upp i skogen. Det syns inte härifrån. Och Hemmet lämnade han åt Celia och Manuel, vilkas passionerade men tillfälliga lycka han inte ville dämpa. Han frågade bara Celia en gång :

"Varför gjorde du det?"

"Gjorde vad då?" svarade hon.

"Lämnade mig."

"Jag har aldrig lämnat dig."

"Men du älskar Manuel nu och inte mig."

"Nej, det är han som nu älskar mig och inte du."

"Jag har alltid älskat dig och gör det fortfarande."

"Men Manuel äger mig."

"Jag har aldrig velat äga dig."

"Det är det jag menar."

En dag gick Celia på en promenad. Hon hade aldrig varit utanför skogen sedan hon hade kommit hit, och nu tänkte hon : "Männe världen se ut som förr?" Och den för sitt eget öde och sitt eget bästa blinda Celia gick ut ur skogen på en liten promenad.

Just då råkade några ökända rövare sitta vid sitt läger strax utanför skogen, och Celia, som var för god för att tro något ont om någon människa, gick glatt fram till dem, hälsade på dem och inledde ett samtal med dem egentligen bara för att få veta senaste nytt om världen.

Denna känsliga episod ville jag helst inte berätta, men eftersom du är munk så tål du kanske att man biktar andra mänskors synder för dig. Jag har alltid frågat mig hur stor min moders synd egentligen var, men jag måste alltid betvivla att den över huvud taget fanns, eftersom hon till karaktären bara själsligt var blind och okunnig. Även om min far aldrig var bitter över henne måste han ha blivit partisk av vad som hände, även om han aldrig avslöjade det utåt. Min historia har jag fått från honom, men vad som verkligen hände i detalj och hur det gick till kommer vi aldrig att få någon säker kunskap om. Hon sökte självmant upp dessa vilt främmande människor

och tillfredsställde sin nyfikenhet på vad som hade hänt ute i världen genom dem, men dessa människor var onda människor, vilket inte min moder såg. Hon bedömde deras tillmötesgående intresse för henne som ren mänsklig artighet och anade inte vad som rörde sig i deras djuriska sinnen, som aldrig hade kommit i beröring med skogens förädlade kärlekshemligheter. Hon skulle aldrig ha lämnat skogens trygghet och frid bakom sig. Hon var också helt omedveten om sitt eget utseende, ty hos oss fanns knappast ens en spegel. Hon var friskheten själv, klädd i en enkel vit klädnad som knappast dolde hennes kroppsformer och som kanske till och med var något genomskinlig. Lägg till detta hennes utomordentligt vackra långa utslagna hår, gyllenblont och så långt att hon kunde sitta på det. Lägg till detta hennes spontana charm och leende. Ohyggligt snart fick hon skäl att ångra sin öppenhärtighet och sitt förtroende för dessa främlingar och skurkar, när de plötsligt spontant överföll henne som djur helt improviserat och utan överlagd avsikt och höll henne fast medan de i tur och ordning skändade henne i ett smutsigt dike strax intill. De plågade henne så länge de orkade ända tills hon hade blivit medvetslös. Då lämnade de henne och flydde, som om de plötsligt blivit medvetna om vad de hade gjort. Och hon låg där brutalt misshandlad, blodig och misshandlad och ensam kvar med sönderrivna kläder.

När hon kom till sans många timmar senare mindes hon ingenting. Hon visste inte vem hon var, hon mindes inte Daniel, Manuel, mig eller skogen, hon mindes ingenting, som om skogens kärlekskraft straffat henne för att hon brutit mot dess heligaste självklara lagar. Och hon började vandra i sökan efter vad hon hade förlorat, men hon gick i fel riktning, ty hon avlägsnade sig från skogen och gick ut mot ängarna och mot civilisationen, precis som om skogens kärleks heliga gemenskap hopplöst hade uteslutit henne för alltid.

När Celia aldrig kom tillbaka gick Manuel ut för att söka henne. Ej heller han hittade någonsin vägen tillbaka till skogen.

Omsider tog en ung herde hand om Celia. Han hette David och var öppen och hederlig. Hon berättade för honom om sin prekära situation; och han betogs av medömkan och lovade att följa och beskydda henne på hennes färd. Det enda hon visste om sitt förflutna var att hon hade förlorat någonting som hon inte borde ha förlorat, och hennes enda önskan var att återfinna det.

De vandrade land och rike runt. För att de skulle kunna leva bättre skaffade de sig en ko, som gav dem daglig mjölk och som hon kunde rida och vila på när hon var för trött för att orka vandra mera. Men ju mera de sökte, desto längre bort från skogen kom de.

Till slut kom Celia på tanken att vad de sökte kanske inte alls fanns i England. Således gick de ombord på ett skepp som skulle fara till kontinenten. Men då ville inte David följa med längre. Han tyckte hon gick för långt. Således for Celia ensam österut över havet. Men skeppet råkade ut för en storm på Nordsjön. Det drevs ur kurs, och utanför Danmarks kust förliste det med man och allt. Celia hade drunknat om inte en besättningsman hade lärt känna henne, blivit förälskad i henne och offrat livet för henne. Han sam nämligen med henne till skeppets enda räddningsjolle och lyckades få upp henne i den; men sedan var hans krafter slut, och han drunknade. Alla som hade varit ombord på skeppet gick under utom Celia, som låg medvetslös och utan minne i en liten jolle mitt ute på det öde havet.

Den drev omsider i land vid Danmarks sandiga kust. Där fann en ung man henne som hette Isak. Han var fattig och grov men enkel och rättfärdig. Han tog hand om henne och bar henne till sin koja. Där lyckades han väcka henne till liv igen, men nu hade hon även förlorat all kunskap om allt vad som hade hänt henne mellan

uppvaknandet utanför skogen och skeppsbrottet. Alla hennes mentala och själsliga förmågor tycktes vara borta, medan hon dock var lika vacker och betagande fortfarande. Isak tog lika kärleksfullt hand om henne som en bror hade tagit hand om en förlorad syster. Och under hans beskydd fortsatte hon sitt sökande, ty det visste hon ännu, att hon hade förlorat något, och att hon måste återfinna det, ty det som hon hade förlorat visste hon att var det enda som var värt att leva för.

Under tiden gick även Daniel ut ur skogen för att söka efter sin förlorade hustru. Således var det bara jag kvar och den trogne Jakob, som tog hand om mig.

Celia och Isak vandrade söderut genom Danmark och genom Tyskland. En tid bodde de vid Bodensjön, ty där vaknade något till liv hos Celia. Hon älskade Bodensjön för att den var så isolerad från det övriga Europa och för att det aldrig hade förekommit något krig vid dess stränder. Men efter sex månader lämnade de den och kom omsider till Wien. Där träffade de en närsynt och tafatt musikdirektör med små glasögon som med sin orkester höll på att repetera en omöjlig balett som han hade skrivit musiken till som hette Rosamunda; och hans dåliga orkester gjorde honom alldeles förtvivlad. Det var att befara att det inte skulle bli mer än en föreställning. De träffade även ett annat gammalt musikoriginal i lång rock och stort skägg som bjöd dem till sitt konditori "Igelkotten". Där drack de kaffe i två timmar medan den tjocke rike luffaren intresserade sig mycket för Celias fall. Sedan bjöd han hem dem till sig och sin kollega, en annan stor musikerfantast med stort yvigt hår som bara spelade valser, för att de skulle få vara med och spela kort med dem; men Isak och Celia tackade nej och fick alltså inte uppleva något livat kortspel hemma hos valskungen och luffarsymfonikern. De drog vidare till Budapest, som Celia väldeligen förtrollades av. Hon tyckte bättre om ungrarna än om österrikarna, ty ungrarna var mera anspråkslösa och reservationslösa och mycket varmare, även om de var svårare att förstå; men för Celia, som ju egentligen inte längre kunde något språk, var de lättare att förstå än några andra européer. Hon förstod deras mentalitet bättre än hon förstod något främmande europeiskt språk.

Något år senare uppenbarade de sig i Venedig, där de umgicks med en småskäggig amerikan med ärr i pannan som verkade väl hårdkokt och manschauvinistisk för deras försiktiga sällskap; men uppenbarligen hade de något gemensamt. De var också inbjudna till Venedigs främsta målurfurstes hem, den gamle kladdaren som menade sig vara 99 år gammal; men varken målare eller amerikanska författare eller legendariska kompositörer från Wien kunde hjälpa Celia med att finna vad hon sökte. Hur hon och Isak sedan fortsatte sin vandring är okänt, men de har aldrig kommit tillbaka hit, och förmodligen vandrar de väl någonstans omkring i världen ännu idag under oupphörlig sökan efter det paradiset som genom en olyckshändelse gick förlorat för min moder Celia, som jag själv inte minns något av.

Jag växte upp här under tiden, och efter att ha varit borta i åtta år kom min far Daniel tillbaka. Han hade inte funnit Celia; men han hade funnit David med kon, som gett honom ledtråden till kontinenten, där han hade funnit ett spår som kunde betyda att Celia var i Grekland; och den ledtråden ämnade han följa. Han hade i Brindisi av alla ställen hört en sällsam legend om ett ungt par som vandrade land och rike runt på jakt efter den unga flickans förflutna, ty hon hade förlorat minnet. De ämnade sig då till Grekland och hade sedan aldrig mera hört av sig därifrån; men det mest märkvärdiga av allt var, att fastän detta unga par vandrat omkring i Europa i årtal, så hade hon aldrig blivit en dag äldre. Överallt var de legendariska skildringarna av dem den samma: hon var alltid klädd i vitt och hade långt utslaget gyllenblont hår och mycket vackra anletsdrag, medan hans utseende inte hade varit

lika iögonfallande, som en anspråkslös Josef förande en ung gudomlig moder. Hon tycktes ha fått evig ungdom som gudagåva. För henne var dock denna gåva värdelös, ty hon kom inte ihåg varifrån hon hade fått den.

Efter att ha hört denna sällsamma berättelse i Brindisi hade Daniel drömt om henne. Hon hade nästan påtagligt uppenbarat sig för honom någonstans på Sicilien och sagt till honom: "Min vän, var inte orolig för mig, ty jag är nu hemma där jag har återfunnit min oskuld som du tog ifrån mig. Men sörj mig ej, ty jag gläds nu åt min underbara lott. Det minne som jag förlorade var kanske ingenting mot den värld som jag har återvunnit nu. Återvänd du hem till de våra och trösta dem." Det gjorde Daniel, men efter att ha varit hos oss i sju dagar gick min far ut ur skogen igen för att nu på allvar söka sin förlorade hustru så långt borta som i Grekland och på Sicilien och kanske ännu längre bort. Han kom aldrig mer tillbaka, och nu har det gått fjorton år sedan han lämnade oss. Dock kommer han en dag med säkerhet tillbaka, och då vet han säkert något om Celia om han inte rentav har henne med sig; och då kommer kanske även Isak med och kanske till och med den överromantiske Manuel, som alltid lät känslorna skena iväg med sig; men det sista är mera osäkert efter den flaskpost som du har fått. På något sätt så stämmer också detta fenomen så klart med skogens logik: Manuel kunde instruera en annan om hur man kom tillbaka till skogen, men han kunde aldrig ta sig tillbaka hit själv.

Nio år efter att Daniel hade lämnat oss för andra gången dog den gamle trotjänaren och trädgårdsmästaren Jakob, och de senaste fem åren har jag levt ensam här som ett barn av denna skog. Jakob ligger begravd i sin egen köksträdgård, och det växer nu en ung stolt ek på hans grav. Eken var alltid hans älsklingsträd. Den har planterat sig där alldeles själv."

"Men hur kan du så noga veta allt vad du nu har berättat om din moder, då hon hela tiden har varit spårlöst försvunnen och ingen har funnit henne?"

"Fattar du inte det? Det sägs att professionella helgon är ganska enfaldiga ibland, men har du ännu inte förstått skogens innersta väsen? Allt är ju klart genom ringen. Den ger av sin kärlek oavbrutet. Den har sått sitt frö hos Daniel, Celia och Manuel, och den som får del av ringens kärlek blir ett med ringens kärlek. Och genom att ta del av ringens kärlek får man veta allt om ringens kärlek. Celia har fått del av ringens kärlek, och hon förlorar den aldrig, vilket hennes uteslagna ungdom är ett bevis för. David och Isak har genom Celia också i någon mån fått del av ringens kärlek, och därför står också deras öden för evigt att läsa i ringen. Ju mera man studerar och forskar över den renaste kärlekens sannaste ring, desto mera berättar den för en om sig själv och sin kraft och alla mänskors öden som fått del av den. Vi kan aldrig få veta allt, ty kärlekens språk är bara som små glimtar av det gudomliga, ty annars skulle vi alla bli bländade till blindhet för alltid. Men desto mer bör vi ta vara på glimtarna, som är desto sannare och säkra att hålla sig till."

"Och du själv då? Hur har du kunnat stå ut med att leva här helt ensam under så lång tid utan att bli lik en gammal enslig och härjad eremit?"

Han log. "Jag har aldrig varit ensam. Min moder och Jakob, David och Isak, Manuel och Daniel, de har aldrig lämnat mig. De har aldrig lämnat skogen. De har aldrig lämnat kärleken här bakom sig. Jag har dem ständigt omkring mig. Ibland ser jag dem som andar, och ett bättre sällskap kan man inte ha. Jag har enbart mått gott av det, vilket du ju kan se. Du har hela tiden stirrat på mig som om jag var en ängel."

Då log även Malcolm. "Jag hade nästan på tungan att fråga: är du inte det då? Vad är du väl annars? Jag har aldrig sett en så skön ung man som du. Menar du att din moder och hennes vänner har haft ett sådant inflytande på dig att du därför blivit som en ängel?"

"Överdriv inte. Jag är ingen ängel utan lika dödlig som du och alla dem vi talat om. Jag har inga illusioner. Men jag älskar skönheten och sällskap. Mina beskyddare och min moder var världens vackraste människor, vi hade här ett fulländat paradiset, och naturligtvis utsattes vi för frestelser, så att något gick på tok. Men kärleken bara utvecklades därigenom. Ingen har älskat som min moder hur mycket hon än fick lida. Ja, jag tror faktiskt att det enbart är tack vare hennes kärlek för mig som jag har blivit så skön som du påstår mig vara. Hit kommer bara vackra människor, detta är något av det idealiska hippieparadiset eller har varit det, här härskar tidlösheten och skönheten tillsammans, och tillsammans trotsar de alla gränser för tiden och livet, liksom doktor Magnus styrman kunde göra sin allsmåttiga ring av bara kärlek och månsken. Vi änglar är till för att njuta och lära mänskligheten att njuta främst av skönhet och den äkta skönhetens fulländade renhet. Mina gudföräldrar och deras vänner förlorade varandra och sitt paradiset när de bedrog varandra genom den jordiska kärlekens begränsningar, men jag finns kvar, och efter mig kommer det andra. Skönheten dör aldrig. Vi finns alltid kvar och kommer alltid att förvalta denna skogs jungfruliga hemlighet och föra budskapet om sanningens skönhet och skönhetens sanning vidare, ty mänskligheten behöver ständigt upplysas och undervisas därom, då just sådana de mest väsentliga av alla kunskaper är vad de lättast glömmer och tappar greppet om.

Men nu har jag väl predikat tillräckligt för dig. Det är nästan midnatt, och månen är uppe. Låt oss nu gå och lägga oss och tala vidare om ringen i morgon. Ty vad jag har berättat om ringen idag är blott en ytterst liten bråkdel av allt som kan berättas om denna kärlekens unikaste ring. Ringen är ett äktenskap som binder en till sig för evigt och vars salighet man aldrig kommer ifrån. Vill du sova här eller i Huset?"

"Det är väl varmast här."

"Här finns det även mat. Förse dig med allt vad du behöver ur skafferiet. Allt är självodlat."

"Tack, men det får nog vänta till i morgon. För närvarande är jag fullständigt övermätt av all den andliga spis som jag har fått."

"Det är skogen som bjuder. Sov så gott."

Och de avslutade dagen och gick till sängs.

Och innan munken Malcolm somnade kom han på sig själv med att tänka: "Vem förmår något mot en ren mänsklig kärlek som är så stark att den för evigt oavbrutet förnyar sig själv och skapar något nytt av intet? En sådan kärlek är mäktigare än hela historien och mänskligheten." Därpå somnade han och sov bättre än någonsin efter sin långa vandring och sin långa samvaro med den unge Gabriel. Och han kunde inte låta bli att föreställa sig den unge sköne mannens moder som lika ung och vacker som Gabriel själv. Naturligtvis drömde han sedan om henne, och hon var så ljuvlig när hon log i sin sköna godhet.

5.

Nästa morgon vaknade broder Malcolm tidigt. Han och Gabriel talade hela dagen om ringen. Och Malcolm stannade i Hemmet i skogen i en hel vecka. Sedan först lämnade han skogen, driven av sin plikt, ty han hade ju lovat att återvända till sitt kloster. Med saknad skildes han från skogens underbara frid, ringens överallt härskande underbara berusande och saliggörande kärleksmakt, det vackra Huset och det ännu vackrare Hemmet, den kristallklara ystra välsmakande och välgörande bäcken som kom direkt från en okänd källa, och alla de vilda djuren, som han hade

blivit bekant med : björnarna, vargarna, hjortarna, rådjuren och alla de andra. Gabriel följde honom ända till skogsbrynet. "Tänker du alltid stanna kvar i skogen?" frågade honom munken. "Ja," svarade Gabriel, och med ett vemodigt uttryck i ansiktet tillade han: "Någon måste ju vakta den och hälsa nya besökare välkomna." Sedan skildes de. Och Malcolm önskade innerligt att åtminstone Daniel snart måtte återkomma.

Vid middagstid nådde han Winchester, och han bjöds på nytt på middag av sin präktige och fryntlige kusin biskopen. Malcolm berättade noggrant allt vad han hade fått uppleva, och biskopen skrattade mera än han någonsin hade skrattat förr. Malcolm fruktade nästan att han skulle skratta ihjäl sig eller på sig. Hela Winchester skakade inför hans bullrande skallrande gapskratt, som i sig nästan rymde all glädje i hela världen.

Fem dagar senare var munken åter i sitt kloster. Och den gamle milde vite abboten frågade honom mycket allvarligt :

"Nå ?"

Och munken berättade allt. Abboten fann allt vad han berättade så intressant, att munken fick i hela fem dagar vistas på tu man hand med abboten, vilket alla bröderna fann vara mycket anmärkningsvärt. Därefter välsignade abboten den lille munken, och nu blev det brödernas tur att få höra hela historien. Och de betogs alla av utomordentlig häpnad, och munken blev från den tiden mycket ansedd av alla bröderna i klostret, fastän han var den som var kortast till växten av dem alla.

Och snart blev det en sedvänja hos bröderna i detta kloster att varje år någon därifrån vallfärdade till den heliga skogen och talade med Gabriel. Omsider byggdes det där i skogen till och med ett litet kapell, som dock var mindre än både Huset, Hemmet och den tredje stugan. Dock vallfärdade aldrig den serene abboten själv till den heliga skogen. Att andra gjorde det beredde honom glädje nog.

Därmed är historien inte slut. Mycket är ännu att berätta om skogen och dess människor, om prinsessan från Jagande och hennes europeiske man och deras fortsatta öden, om doktor Magnus och hans vidare resor i sin gamla skuta, om Daniel till sist fann sin Celia eller ej, men man tror att han gjorde det ; däremot vet man inte om de sedan kom tillbaka till skogen eller ej, ty därom visste broder Malcolm ej ännu något att berätta senast han talades vid; om Gabriel och de andra och inte minst om den gamle nästan hundraårige abboten, om man får tro ryktets legender; men allt detta är en historia som aldrig tar slut. Må vi därför för tillfället avbryta den här, och må den som vill själv gå och uppsöka kärlekens jungfruliga skog och där lära sig vad han kan av den renaste kärlekens rings outsinliga mysterier.

Slut.

(Denna romantiska novell är som en allegori där tidsdimensionen upphäves genom vandrigen i en labyrint av olika tidsperspektiv, där till slut tiderna blandas med varandra och för ända fram till nuet; men likväl hänger allting samman, som det ju även gör i verkligheten, då all tid är relativ - det förflutna, nuet och framtiden hänger alltid oupplösligt samman med varandra - och allra minst kan man någonsin komma till rätta med om tidsdimensionens inverkan på verkligheten är upplösande eller reglerande....Troligen är den båda delarna lika mycket.)